

Dr Ida Musiałkowska

Dr Piotr Idczak

Rewitalizacja jako szczególny przykład polityki publicznej realizowanej na poziomie lokalnym

Abstrakt

Rewitalizacja jest pewnym kompleksowym zbiorem zintegrowanych działań mających na celu rozwiązanie problemów zdegradowanych obszarów miejskich poprzez doprowadzenie do trwałej poprawy gospodarczych, fizycznych, społecznych i środowiskowych warunków określonego obszaru. Powinien to być skoordynowany proces prowadzony wspólnie przez władze samorządowe, społeczności lokalne oraz inne zainteresowane strony, będący nieodłączną częścią polityki rozwoju skoncentrowanej na realizacji takich celów, jak np.: zapobieganie degradacji przestrzeni miejskich i zjawisk kryzysowych, stymulowanie rozwoju i zmian jakościowych poprzez zwiększenie aktywności społecznej i gospodarczej, poprawa warunków życia i ochrony dziedzictwa narodowego itp. W takim podejściu podkreśla się przede wszystkim potrzebę zapewnienia skoordynowanych działań zarówno publicznych, jak i prywatnych, które powinny być realizowane zgodnie z zasadami zrównoważonego rozwoju. Ustawa o rewitalizacji z dnia 9 października 2015 r. wskazuje, iż owe zintegrowane działania rewitalizacyjne prowadzone powinny być na podstawie gminnego programu rewitalizacji, ponieważ tylko takie podejście zapewnia kompleksowość rewitalizacji.

W tym kontekście kluczowe jest przeanalizowanie na płaszczyźnie teoretycznej instrumentarium jakie wprowadziła powyższa ustawa w celu wspierania samorządów lokalnych w działaniach rewitalizacyjnych. Zadanie to wydaje się tym bardziej istotne, ponieważ dotychczasowe analizy efektów działań rewitalizacyjnych podejmowanych głównie w ramach polityki spójności UE wskazują na wiele „wąskich gardeł” tego procesu w Polsce, które utrudniają osiągnięcie pożądanego efektów rewitalizacyjnych. Celem referatu jest znalezienie odpowiedzi na pytanie, czy obecny stan prawny w zakresie rewitalizacji zapewnia gminom/miastom skuteczne narzędzia w prowadzeniu działań rewitalizacyjnych.